

Republika Hrvatska
Visoki kazneni sud Republike Hrvatske
Zagreb, Savska cesta 62

Poslovni broj: I KŽ-Us-81/2023-14

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki kazneni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Tomislava Juriše, predsjednika vijeća te dr. sc. Leona Kovačića i mr. sc. Marijana Bitange, članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice-specijalistice Ive Kero, zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog I. S. zbog kaznenog djela iz članka 291. stavka 2. u vezi stavka 1. Kaznenog zakona ("Narodne novine" broj: 125/11., 144/12., 56/15., 61/15. - ispravak, 101/17., 118/18., 126/19., i 84/21., dalje: KZ/11.), u vezi s člankom 7. stavkom 1. i člankom 3. točkom 9. Zakona o nezastarijevanju kaznenih djela ratnog profiterstva i kaznenih djela iz procesa pretvorbe i privatizacije ("Narodne novine" broj: 57/11., dalje: ZoNKD RPiPP) odlučujući o žalbi Ureda za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta (dalje: USKOK) podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zagrebu od 7. listopada 2022., broj K-Us-15/2022., ispravljene rješenjem od 29. svibnja 2023., u sjednici vijeća održanoj 26. studenoga 2024., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Željke Mostečak, optuženog I. S. i branitelja, odvjetnika Čede Prodanovića i odvjetnice Jadranke Sloković,

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba USKOK-a kao neosnovana te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Županijskog suda u Zagrebu, optuženi I. S. je, temeljem članka 453. točke 3. Zakona o kaznenom postupku ("Narodne novine" broj: 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19., 130/20. - odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 80/22., dalje: ZKP/08.), oslobođen od optužbe da bi počinio kazneno djelo protiv službene dužnosti zlouporabom položaja i ovlasti – opisano u članku 291. stavku 1. i 2. KZ/11., u vezi članka 7. stavka 1. i članka 3. točke 9. ZoNKD-RPiPP, a kažnjivo po članku 291. stavku 2. KZ/11.

1.1. Na temelju članka 149. stavka 1. ZKP/08. troškovi kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. točke 1. do 5. ZKP/08., nužni izdaci optuženika te nužni izdaci i nagrada branitelja optuženika, padaju na teret proračunskih sredstava.

2. Protiv navedene presude žalbu je podnio USKOK, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., a podredno i zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, te je predložio da Visoki kazneni sud Republike Hrvatske uvaži žalbu i ukine pobijanu presudu i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

2.1. Odgovor na žalbu USKOK-a podnio je optuženik po braniteljima, odvjetnici Jadranki Sloković i odvjetniku Čedi Prodanoviću s prijedlogom da se žalba USKOK-a odbije kao neosnovana.

2.2. Na temelju članka 474. stavka 1. ZKP/08. spis je prije dostave sucu izvjestitelju bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

3. Sjednica vijeća održana je u prisutnosti zamjenice Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Željke Mostečak, optuženog I. S. putem audio-video veze iz Kaznionice ... i njegovih branitelja, odvjetnika Čede Prodanovića i odvjetnice Jadranke Sloković.

4. Žalba nije osnovana.

5. U odnosu na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. navodi se da su izloženi razlozi o odlučnim činjenicama u presudi potpuno nejasni, odnosno da su razlozi o odlučnim činjenicama u znatnoj mjeri proturječni. Međutim, Visoki kazneni sud Republike Hrvatske smatra da iz sadržaja žalbe proizlazi da se radi o žalbi na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

5.1. U žalbi se tako, u odnosu na proturječnost obrazloženja, navodi da nastupanje nesrazmjerne štete za Republiku Hrvatsku na koju se u točki 17. obrazloženja poziva prvostupanjski sud, nije opisano činjeničnim opisom kaznenog djela i ne predstavlja odlučnu okolnost koju je sud trebao utvrđivati, a da jednako tako nije trebao utvrđivati što bi se dogodilo da je kazneno djelo počinjeno u mirnodopskim okolnostima.

5.2. Prema stavu Visokog kaznenog suda Republike Hrvatske ti žalbeni navodi nisu osnovani. Iz zakonskog opisa izreke prvostupanjske presude proizlazi da se optuženiku stavlja na teret da je kazneno djelo zloporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 1. i 2. KZ/11. počinio iskorištavanjem ratnog stanja i neposredne ugroženosti neovisnosti i teritorijalne cjelovitosti države, pribavljajući si nesrazmjernu imovinsku korist, odnosno da je to kazneno djelo počinio pod uvjetima koje postavlja ZoNKD-RPiPP. Stoga je prvostupanjski sud pravilno primijenio članak 7. tog zakona, koji je uostalom i dio pravnog opisa kaznenog djela iz izreke presude. Taj zakon u članku 7. propisuje da se kaznenim djelima ratnog profiterstva smatraju kaznena djela navedena u tom zakonu, ali pod uvjetom da je njima ostvarena nesrazmjerna imovinska korist, kako je to u konkretnom slučaju navedeno pod točkom 14.1. i 16. obrazloženja presude: "na drugi način iskorištavanjem ratnog stanja i neposredne ugroženosti neovisnosti i teritorijalne cjelovitosti države". Pri tome ZoNKD-RPiPP ne definira pojam nesrazmjerne imovinske koristi, koji pojam u konkretnom slučaju predstavlja procesnu pretpostavku za primjenu tog zakona. Ustavni sud Republike Hrvatske (dalje: USRH) je u svojoj odluci broj U-III-4149/14. od 24. srpnja 2015., na koju se poziva i prvostupanjski sud u točki 24. obrazloženja presude, dao svoje pravno shvaćanje tog pojma. USRH u obrazloženju citirane odluke daje kriterije za utvrđivanje "nesrazmjernosti", navodeći da:

„170. Iz sadržaja članka 7. stavka 1. ZoNKD-RPiPP-a proizlazi da nesrazmjerna imovinska korist (protupravno pribavljena počinjenjem djela/31-1, koja je u slučaju H. „znatna“) mora biti rezultat svjesnog iskorištavanja ratnog stanja ili neposredne ugroženosti neovisnosti i teritorijalne cjelovitosti države, i to tako da je ostvarena:

- na teret ili na štetu materijalnih uvjeta života stanovništva u ratu ili gospodarskih potencijala društva (što se zaključuje iz zakonodavčevog upućivanja na primjer „podizanja cijena robe koja je u nestašici“), ili
- na teret ili na štetu državne imovine odnosno drugih imovinskih interesa ili probitaka države u ratu (što se zaključuje iz zakonodavčevog upućivanja na primjer „prodaje državne imovine znatno ispod njezine vrijednosti“)

Primjeri navedeni u članku 7. stavku 1. ZoNKD-RPiPP-a jasno upućuju na zaključak da RPiPP-djela/31-4 “ (djela ratnog profiterstva, pretvorbe i privatizacije, točka 14.1.1. odluke, na koja se primjenjuje čl. 31. st. 4. Ustava, tj. na koje se primjenjuje nezastarijevanje) mogu biti samo ona djela/31-1 (kaznena djela koja su bila propisana i pravno određena u kaznenim i drugim zakonima u razdoblju od 30. svibnja 1998., a koja su navedena u ZoNKD-RPiPP-u, pri čemu oznaka ‘31-1’ upućuje na to da su ta kaznena djela obuhvaćena člankom 31. st. 1. Ustava“, točka 14.1.2. odluke) koja dovode do ozbiljnih povreda javnog poretka ili povreda javnog poretka širih razmjera odnosno do ugrožavanja temeljnih vrijednosti ili fundamentalnih interesa državne i društvene zajednice. Prema tome, kada se pravnim ili faktičnim poslovima, pothvatima ili postupanjima u smislu članka 7. stavka 1. ZoNKD-RPiPP-a počini djelo/31-1 i njime ostvari znatna imovinska korist iskorištavanjem ratnog stanja (to jest otežavanjem materijalnih uvjeta života stanovništva, uništavanjem gospodarskih potencijala društva ili slabljenjem imovinskog supstrata države), onda tako ostvarena znatna protupravna imovinska korist još (dodatno) mora biti i »nesrazmjerna« da bi došlo do ostvarenja bića kaznenog djela ratnog profiterstva. U odnosu prema kojim vrijednostima se ta nerazmjernost mjeri i ispituje ovisi o okolnostima svakog konkretnog slučaja, što u sudskim postupcima utvrđuju kazneni sudovi.

171. Konačno, i dio odredbe članka 7. stavka 1. ZoNKD-RPiPP-a koji glasi: »ili na drugi način« može se odnositi samo na pravne ili faktične poslove, pothvate ili postupanja različita od onih koji su u članku 7. stavku 1. ZoNKDRPiPP- a navedeni kao primjeri (podizanje cijena robe, prodaja državne imovine), pod uvjetom da je tim poslovima, pothvatima ili postupanjima ostvarena, iskorištavanjem ratnih okolnosti, nerazmjerna protupravna imovinska korist u smislu u kojem je to prethodno opisano.

172. Zaključno, RPiPP-djela/31-4 odnose se na duboko nemoralne i bezobzirne modalitete na koje su počinitelji djela/31-1 u ratu iskorištavali inače dopustive pravne ili faktične poslove, pothvate ili postupanja, na štetu materijalnih uvjeta života stanovništva i gospodarskog potencijala vlastite države, ali i same te države.“

5.3. Iz takvog pravnog shvaćanja USRH proizlazi, a suprotno žalbenim navodima, da se ipak radi o okolnosti koju je prvostupanjski sud bio dužan utvrditi i to zato što bez utvrđivanja postojanja nesrazmjerne imovinske koristi, kao procesne pretpostavke, nema niti primjene ZoNKD-RPiPP u kojem slučaju je zastara nastupila 22. ožujka 2022. Prema mišljenju ovog drugostupanjskog suda, prvostupanjski sud je pravilno

utvrdio i što bi se dogodilo da je kazneno djelo počinjeno u mirnodopskim okolnostima, jer je upravo ta razlika, prema mišljenju ovog drugostupanjskog suda, ključna za razumijevanje procesne pretpostavke nesrazmjerne imovinske koristi. Prvostupanjski sud u tom dijelu pravilno zaključuje da je relevantno je li kazneno djelo počinjeno u mirnodopskim uvjetima ili u ratnim uvjetima jer je za primjenu ZoNKD-RPiPP potrebno, sukladno citiranoj odluci USRH, i postojanje štete pri čemu iznos nesrazmjerne imovinske koristi mora biti takav da dovede u pitanje funkcioniranje države u vrijeme rata, odnosno da ugrozi njezine fundamentalne državne i društvene vrijednosti u ratu (odlomci 23., 24. i 24.1. pobijane presude).

5.4. U žalbi se navodi da iz obrazloženja presude nije jasno koje odlučne okolnosti je sud smatrao potrebnim utvrđivati pa da su stoga razlozi o odlučnim okolnostima u potpunosti nejasni jer je u točki 23.1. navedeno da je sporna provizija isplaćena iz sredstava Hypo banke, a zatim je u točkama 21. i 23. navedeno da nije dokazano da je pribavljena korist od 3.610.528,15 kn nesrazmjerna te da je tu korist optuženik pribavio iskorištavanjem ratnog stanja „na drugi način“ pa da bi time ostvario nesrazmjernu imovinsku korist.

5.5. Bitno je za istaknuti da je postojanje nesrazmjerne imovinske koristi procesna pretpostavka bez koje nema primjene ZoNKD-RPiPP. Da bi ta pretpostavka bila ostvarena, potrebno je da, s druge strane postoji šteta za Republiku Hrvatsku kako to proizlazi iz odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske, a ona može biti materijalne ili nematerijalne prirode, pri čemu bi nematerijalna šteta predstavljala umanjeni ugled Republike Hrvatske, kako se to navodi u činjeničnom opisu izreke presude (... na štetu... ugleda Republike Hrvatske...). Prvostupanjski sud je doista pod točkom 23.1. utvrdio da je provizija isplaćena iz sredstava Hypo banke, a pod točkom 24. da iznos pribavljene imovinske koristi od preko 3.600.000,00 kn nije dostatan da dovede u pitanje funkcioniranje države. No, prema stavu ovog drugostupanjskog suda u navedenim dijelovima obrazloženja nema proturječnosti, jer je prvostupanjski sud prvo utvrdio da materijalna šteta uopće nije počinjena Republici Hrvatskoj, već da je taj iznos pribavljen od Hypo banke, a zatim da niti takav iznos ne bi bio dovoljan da dovede u pitanje funkcioniranje države, pa da se prije svega radi o šteti moralnog karaktera, ali i da takvu štetu Republici Hrvatskoj bi mogao počinuti svaki državni dužnosnik bez obzira da li kazneno djelo čini u vrijeme ratnog stanja ili u mirnodopsko vrijeme (odlomci 23.1. i 23.2.).

5.6. Stoga, žalitelj neosnovano smatra i da su izloženi nejasni razlozi po pitanju odlučnih okolnosti navedenih u točki 23.2. obrazloženja jer sud prvo utvrđuje da je šteta koju postupanjem optuženika trpi Republika Hrvatska moralnog karaktera, odnosno da je to šteta institucijama u vidu nepovjerenja u državne institucije, a zatim da takva nematerijalna šteta ne predstavlja nesrazmjernu korist u smislu Zakona o nezastarijevanju. Isto se odnosi i na žalbene navode da su pogrešno stavljeni u korelaciju instituti nesrazmjerne imovinske koristi i nematerijalne štete te da se ne može staviti znak jednakosti između pribavljene imovinske koristi i štete jer da iz samog ZoNKD-RPiPP ne proizlazi da nesrazmjerna imovinska korist mora istovremeno, u istom omjeru i na isti način, predstavljati i materijalnu štetu za Republiku Hrvatsku.

5.7. Naime, prema stavu ovog drugostupanjskog suda, nesrazmjerna imovinska korist i nematerijalna šteta nisu pobijanom presudom pogrešno stavljeni u korelaciju jer nesrazmjerna imovinska korist propisana u članku 7. ZoNKD-RPiPP tumačena je pravnim shvaćanjem spomenute odluke USRH kojim je objašnjeno da takva korist

postoji samo ako je kazneno djelo počinjeno „...na štetu materijalnih uvjeta života stanovništva i gospodarskog potencijala vlastite države, ali i same te države.“ Iako spomenuta odluka ne navodi sve moguće oblike štete, Zakon o obveznim odnosima u članku 1046. („Narodne novine“, 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23.) kao jedan od mogućih oblika štete navodi i nematerijalnu štetu pa je prema tome nedvojbeno da taj oblik štete može biti jedan od načina pribavljanja nesrazmjerne imovinske koristi. Nadalje, u pobijanoj odluci se niti ne stavlja znak jednakosti između pribavljene imovinske koristi i materijalne štete u istom omjeru i na isti način, već se pod točkom 24. obrazloženja zaključuje da iznos pribavljene imovinske koristi od preko 3.600.000,00 kn ne predstavlja iznos koji bi ozbiljno doveo u pitanje funkcioniranje države u vrijeme rata, odnosno, pod točkom 24.1. obrazloženja, koji bi ugrozio fundamentalne državne i društvene vrijednosti u ratu, kako to traži citirana odluka USRH. Prema mišljenju Visokog kaznenog suda Republike Hrvatske, tome u prilog govori i odluka Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj I KŽ 520/2019. od 23. studenog 2021. kojom je utvrđeno da ostvarena imovinska korist od 32.138.726,45 kn (4.265550,79 eura) „nema značaj nesrazmjerne imovinske koristi kakvu su imale na umu odredbe ZoNKD-RPiPP“.

5.8. USKOK također tvrdi da USRH u spomenutoj odluci pri objašnjavanju modaliteta počinjenja kaznenog djela iz članka 7. ZoNKD-RPiPP koji se odnosi na „drugi način“ ne daje tumačenje niti uvodi standard prema kojem bi taj oblik počinjenja djela trebao biti na štetu materijalnih uvjeta stanovnika u ratu ili gospodarskih potencijala društva ili na teret državne imovine, odnosno drugih probitaka države u ratu, niti je potrebno da takvi uvjeti budu kumulativno ispunjeni. Ta je tvrdnja žalitelja sasvim pogrešna jer se u citiranoj odluci USRH navodi:

"101. Ustavni sud u tom smislu utvrđuje da se za postojanje "kaznenog djela ratnog profiterstva i kaznenog djela iz procesa pretvorbe i privatizacije" (RPiPP-djela/31-4) u smislu novog stavka 4. članka 31. Ustava zahtijeva (između ostalog) sljedeće:

- dodatna zakonska obilježja RPiPP-djela/31-4, propisana člankom 7. stavkom 1. ZoNKD-RPiPP-a, sužavaju kažnjivost djela/31-1, jer djela/31-1 mogu biti RPiPP-djela/31-4 samo ako je počinitelj tim djelom pribavio "nesrazmjernu" imovinsku korist, i to tako da je modalitetom radnji koje su opisane u toj odredbi (podizanjem cijena robe koja je u nestašici, prodajom državne imovine znatno ispod njezine vrijednosti ili na drugi način) iskoristio ratno stanje ili neposrednu ugroženost neovisnosti i teritorijalne cjelovitosti države (od 30. svibnja 1990. do 15. siječnja 1998.), na način koji se izvodi iz same zakonske norme (v. točke od 167. do 172.)."

To znači da se prema gore citiranoj točki 171. odluke USRH kaznena djela pobrojana u ZoNKD-RPiPP mogu počinuti na „drugi način“ pod uvjetom da je tim poslovima, pothvatima ili postupanjima ostvarena, iskorištavanjem ratnih okolnosti, pribavljena nesrazmjerna protupravna imovinska korist, dok se u odlomku 172. navodi da se RPiPP djela/31-4 (što onda uključuje i modalitet „na drugi način“), mogu počinuti jedino ako su djela ostvarena na štetu materijalnih uvjeta života stanovništva i gospodarskog potencijala vlastite države, ali i same te države. Sudska praksa koja je uslijedila nakon navedene odluke USRH također povezuje modalitet „na drugi način“ i štetnu posljedicu (rješenje Županijskog suda u Zagrebu, broj Kov-80/2017., potvrđeno rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj I KŽ-129/2018. od 4. travnja 2018.). Takvu povezanost modaliteta „na drugi način“ i štete pravilno slijedi i

pobijana odluka (odlomci 16. i 24.). Nadalje, prema mišljenju ovog drugostupanjskog suda, u točki 24. pobijane presude se niti ne navodi da je potrebno kumulativno ispunjenje navedenih uvjeta iz spomenute odluke USRH jer se u toj točki navodi da visina pribavljene imovinske koristi mora biti takva da bi bilo ozbiljno dovedeno u pitanje funkcioniranje države, odnosno da bi bile ugrožene fundamentalne državne i društvene vrijednosti u ratu, odnosno, da bi bili ugroženi materijalni uvjeti stanovništva. Jednako tako proizlazi i logičnim tumačenjem spomenute odluke USRH.

6. Žalitelj ističe da su sve okolnosti počinjenog kaznenog djela, a ne samo nesrazmjernost protupravne imovinske koristi utjecale na temeljne vrijednosti i fundamentalne interese države u ratu, odnosno do ugrožavanja tog poretka te da ne mora nužno značiti da je to jedno kazneno djelo samo za sebe ozbiljno dovelo u pitanje funkcioniranje cjelokupnog državnog aparata.

6.1. U pogledu ovog žalbenog navoda valja istaknuti kako je prvostupanjski sud u točki 24.2. obrazloženja pravilno zaključio da nema dokaza da je optuženik svjesno iskoristio ratno stanje te otežao materijalne uvjete života stanovništva, uništio gospodarski potencijal društva ili oslabio imovinski supstrat države, pa da je na taj način ozbiljno povrijedio javni poredak i ugrozio temeljne vrijednosti ili fundamentalne vrijednosti države ili društva. I ovaj drugostupanjski sud slaže se sa zaključkom prvostupanjskog suda da se radi o uobičajenim kriminalnim aktivnostima kojima je optuženik zloupotrijebio svoj položaj i ovlast. Nadalje, prema mišljenju ovog drugostupanjskog suda, za primjenu članka 7. ZoNKD-RPiPP nije dovoljno samo iskorištavanje ratnog stanja pri počinjenju kaznenog djela, već to iskorištavanje mora rezultirati pribavljenom nesrazmjernom imovinskom koristi, koja pak, sukladno citiranoj odluci USRH mora prouzročiti štetu navedenim interesima Republike Hrvatske. Dakle, ta tri uvjeta moraju biti kumulativno ispunjena kako bi se mogao navedeni zakon primijeniti.

6.2. Također, u žalbi se navodi da prvostupanjski sud nije obrazložio zašto su okolnosti počinjenja kaznenog djela odlučne za zaključak da optuženik nije iskoristio ratno stanje u Republici Hrvatskoj za činjenje kaznenog djela. Međutim, prvostupanjski sud pod točkom 17. obrazloženja presude navodi da nije našao dokaza da bi optuženik svjesno iskoristio ratno stanje, kao situaciju izuzetno povoljnu za činjenje kaznenih djela, a da bi počinjenjem tog djela za Republiku Hrvatsku nastupila nesrazmjerna šteta od one koja bi bila posljedica tog istog kaznenog djela da je počinjeno u mirnodopskim uvjetima. Prema mišljenju Visokog kaznenog suda Republike Hrvatske, prvostupanjski sud je u ovom zaključku pravilno povezao sva tri uvjeta koja postavlja članak 7. ZoNKD-RPiPP (radi se o već spomenutim kumulativnim uvjetima (iskorištavanje ratnog stanja, nesrazmjerne imovinske koristi i neki od opisanih oblika štete za Republiku Hrvatsku). Naime, primjenom ZoNKD-RPiPP isključena je mogućnost nastupanja zastare za pojedino kazneno djelo pa je doista potrebno ispunjenje dodatnih uvjeta koje neko kazneno djelo čine posebno tegobnim, a što nije konkretni slučaj.

7. U odnosu na žalbenu osnovu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja žalitelj nadalje ističe da je ratno stanje dovelo optuženika da traži proviziju te da se nije radilo samo o običnom kriminalu. Objašnjava se da je u to vrijeme trajao Domovinski rat te da je Republika Hrvatska teško pronalazila banke kod kojih bi se povoljno kreditno zadužila za kupnju zgrada veleposlanstava u svijetu te da je tek političkim posredovanjem dogovoreno ishođenje kredita. Navodi se i da je optuženik,

iskoristivši svoj položaj pregovarača, time narušio ugled Republike Hrvatske, ugrozivši temeljne vrijednosti društva te povrijedio javni poredak pa da se ovo kazneno djelo mora okarakterizirati kao ratno profiterstvo bez obzira što nije nastupila materijalna šteta. Dodatno se obrazlaže da iznos imovinske koristi koju je optuženik pribavio uopće nije relevantan za ocjenu je li kaznenim djelom uopće došlo do povrede temelja demokratskog društva i pravne države te njihovo odražavanje na probitak države u ratu jer je ishođenje kredita dogovoreno posredstvom visoko rangiranog dužnosnika strane države radi probitaka države u ratu pa da postupanje optuženika ne predstavlja ništa drugo nego rušenje ugleda Republike Hrvatske i povredu njenih temeljnih ustavnih, odnosno fundamentalnih i društvenih vrijednosti poput slobode i vladavine prava.

7.1. U tom smislu, prvostupanjski sud pravilno zaključuje u točki 23.2. obrazloženja da takvu štetu pričinjava Republici Hrvatskoj svaki državni dužnosnik bez obzira čini li kazneno djelo u vrijeme ratnog stanja ili u mirnodopsko vrijeme. Prema stavu ovog drugostupanjskog suda takvo postupanje u ratno doba svakako upravo zbog te činjenice sadrži viši stupanj nemoralnosti, no takav stupanj nemoralnosti pojedinca sa statusom optuženika nikako ne može biti dovoljan za zaključak da je tom jednom radnjom optuženik narušio ugled države jer bi to značilo da je njegovo postupanje dovelo do rušenja ugleda Republike Hrvatske u cjelini, odnosno do toga da bi Republika Hrvatska činjenjem tog jednog kaznenog djela od strane jednog pojedinca, *tempore ciriminis*, a posljedično tom djelu i kasnije, bila okarakterizirana kao država narušenog ugleda, što doista u ovom predmetu ničime nije dokazano. Stoga je prvostupanjski sud pravilno utvrdio da niti takva nematerijalna šteta ne predstavlja nesrazmjernu imovinsku korist u smislu ZoNKD-RPiPP. Prema mišljenju ovog drugostupanjskog suda na pravilnost ovih zaključaka svakako ne može biti od utjecaja niti odnos između pribavljene koristi i tadašnjih primanja optuženika odnosno tadašnje prosječne plaće u Republici Hrvatskoj, a na što se poziva žalitelj.

8. S obzirom na prethodno navedeno, žalba USKOK-a nije osnovana.

9. Kako ispitivanjem pobijane presude na temelju članka 476. stavka 1. ZKP/08. nisu utvrđene bitne postupovne povrede na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, a niti je na štetu optuženika povrijeđen kazneni zakon, na temelju članka 482. ZKP/08. odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 26. studenoga 2024.

Predsjednik vijeća:
Tomislav Juriša, v.r.